

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Пловдив, 08.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Руска Ат. Андреева

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно гражданско дело № 20235300502709 по описа за 2023 година

Производство по чл.258, ал.1 и сл. ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на „*****“, чрез юриск. П.П. против Решение № 3573/ 31.07.2023г. по гр.д.№ 2571/ 2023г. по описа на ПРС – XXI гр.с., с което е признато за установено в отношенията между страните, че Ж. Д. Д., ЕГН ***** не дължи на „*****“, сумата от 1459,62 лева – главница, представляваща стойност на топлинна енергия за периода 01.10.2009 г. – 30.04.2010 г., за която, ведно с други вземания, е издаден изпълнителен лист на 03.02.2011 г. по ч.гр.д. № 20959/2010 г. на ПРС. С въззивната жалба се формулират оплакванията и правят доводи, въз основа на които се оспорват изводите на районния съд относно приетото за погасяване на вземането на жалбоподателя при приложение на тригодишната погасителна давност по смисъла на чл.111, б.“в“ ЗЗД, поради това, че вземането не е съдебно установено, както и че същата е започнала да тече от 14.05.2015г. и към датата на ИМ е била изтекла. В тази насока ес поддържа доводът, че вземането се погасява с общата петгодишна давност, позовавайки

се на ТР №2/ 2015г. на ВКС по тълк.д.№ 2/2013г. на ОСГТК на ВКС – относно заповедното производство, както и с посочване на съдебна практика след посоченото тълкувателно решение. На второ място във връзка с определения първоначален момент от страна на районния съд за това, че давността е започнала да тече от 14.05.2015г. , се обръща внимание на въпроса откога задължителните указания по цитираното тълк.решение са в сила, в която насока се извършва позоваване също на Решение по гр.д.№ 2382/ 2017г. на ВКС, като се поддържа тезата погасителната давност да е била прекъсната с образуване на изп.дело, съобразно ТР №3/2020г. на ОСГТК на ВКС, вкл. и впоследствие с оглед възлагането на ЧСИ от възложителя по реда на чл.18, ал.1 ЗЧСИ. В тази насока се правят доводи както по ТР№2/2013г. на ОСГТК на ВКС, така и по ППВС 3/ 18.11.1980г., с цитиране на датите на които са налице искания от страна на вискателя за извършване на описани от жалбоподателя проц.действия , както и извършване на такива от ЧСИ, с които се сочи прекъсване на давността. Мотивира се също така правният довод в съответствие с цитираното по-горе ТР относно това, Сочат се налични молби на длъжника за разсрочване на задълженията като вид признание по чл.116, б.“а“ ГПК. По тези изложения се иска отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на така предявения от ищеца иск с правно основание чл.439 ГПК.Претендира се присъждане на разноски за двете съдебни инстанции, както и се прави възражение за прекомерност на АВ на другата страна съобразно минималния размер по НМРАВ.

Налице е писмен отговор от въззиваемата страна Ж. Д.Д., чрез пълномощника си адв.Д. С., с който се оспорва основателността на въззивната жалба с насрещни доводи във връзка с приложимата погасителна давност за случая,, с позоваване на съдебна практика , вкл. на ОС-Пловдив. Искане се потвърждаване на обжалваното решение, претендира се присъждане на адв.възнаграждение на основание чл.38, ал.1, т.2 ГПК, по представен списък по чл.80 ГПК.

Пловдивски окръжен съд като взе предвид представените доказателства и доводите на страните на основание чл.269, ал.1 ГПК, намери следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна, подадена е в срока по чл.259, ал.1 ГПК, като процесуално допустима следва разглеждането ѝ по същество.

Съдът е сезиран с иск по чл.439, ал.1 ГПК от Ж. Д.Д. от гр.П. против „*****“ за признаване недължимост на вземания на ответника спрямо

ищеца, предмет на принудително изпълнение по образувано ИД №228/ 2011г. по описа на ЧСИ К. П., район на действие ОС-Пловдив по издадена ИЛ от 03.02.2011г. по ч. гр. д. № 20959/2010г. по описа на ПРС поради изтекла погасителна давност за тях на основание чл.111, б. “в“ ЗЗД. С ИМ ищецът се позовава на бездействие на вискателя след образуване на изпълнителното производство на 22.02.2011г. за периода от 12.09.2012г. / на която дата е била вписана възбрана върху НИ/ до 23.10.2014г., в който е налице по-дълъг период от две години, в който не са поискани и предприемани изп. действия, поради което и изп. дело е прекратено по право.

Въз основа на комплектованата преписка по изп. дело районният съд е намерил, че в периода от 14.05.2013г. /когато е била подадена молба от длъжника за разсрочване на изпълнението и признание на дълга/ , като на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК, изпълнителният процес е прекратен по силата на Закона на 14.05.2015г., тъй като в рамките на двугодишния срок не са били поискани , нито предприемани каквито и да е действия по изпълнението. С оглед на това е прието, че извършените след посочената дата поради настъпила перемпция изп.процес вече не трае, поради което давността е започнала да тече от 14.05.2015г. и до образуване на делото през 2023г. е изтекла, независимо, че е отчетено постановеното ТР №3/2020г. от 28.03.2023г. на ОСГТК на ВКС. Поради последното въззивният съд не споделя решаващите мотиви на районния съд относно приетото, че в периода от 14.05.2015г. е започнала валидно да тече погасителна давност, доколкото това е разрешено със задължителното тълкуване по ТР №3/2020г. по т.д. №3/2020г. на ОСГТК на ВКС. С даденото задължително тълкуване по тълкувателното решение се прие становището на част от съдебната практика на съдилищата, че задължителното тълкуване по ППВС №3/ 1980г. отпада едва от момента на обявяване на Тълкувателното решение, с което Постановлението е счетено за загубило сила. Затова по изпълнителните дела, образувани за принудително събиране на вземания до обявяване на ТР №2/ 26.06.2015г. по т. д.№ 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, не е текла погасителна давност на основание чл.115, ал.1, б.“ж“ ЗЗД, за която норма се приема, че се прилага и по отношение на изпълнителния процес. С оглед на това не може да се приеме за правилно мотивираното от районния съд да е започнала на посочената дата 14.05.2015г. да тече погасителна давност, поради това, че до приемането на 26.06.2015г. поради висящия изпълнителен процес намира

приложение ППВС №3/1980г с оглед изричното задължително тълкуване по ТР №3/2020г. на ОСГТК на ВКС във връзка с материално правното основание изтекла погасителна давност, а именно за това, че погасителна давност не тече докато трае изпълнителния процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015г на ТР №2/2015г по т.д. №2/2013г. на ОСГТК, ВКС.

След тази дата 26.06.2015г. видно от комплектованото изп. дело на датата 21.07.2015г / л.113/ е поискано от вискателя налагане на възбрана върху собствени на длъжника недвижими имоти, предприемане на изп. действия по отношение на движими вещи, налагане на заповор на трудово възнаграждение/пенсия; на 08.10.2015г/ л.116/ е поискано от вискателя в случай на неизпълнение на задължението по разсрочено плащане на дълга, да бъдат предприети изпълнителни действия чрез принудително изпълнение върху движими вещи чрез описа им в жилището на длъжника; на 27.06.2016г. / л.119/ е наложен заповор върху вземане на длъжника от трето лице/ банкови и депозитни сметки/; на 12.08.2016г / л.122/ е поискано извършване на изпълнителни действия по отношение на недвижими имоти, движими вещи и вземания от трети лица, във връзка с което на 27.04.2017г са предприети процесуални действия за извършване на опис на движими вещи на длъжника, а на 27.10.2017г наложен отново заповор на вземания на длъжника от трети лица / л.125-132/; на 02.11.2018г. / л.154/ е поискано налагане на заповор върху вземания на длъжника от трети лица, както и предприемане на действия по опис на движими вещи на длъжника; на 23.08.2019г. / л.159/ е поискано отново налагане на заповор върху вземания на длъжника от трети лица / банкови сметки и други вземания по ТВ, пенсия или друго възнаграждение/, както и на движими вещи , вкл. МПС; както и налагане на възбрана върху недвижими имоти на длъжника, последвали са идентични на молбата от 23.08.2019г с посочените искания за извършване на изпълнителни действия – молба от 16.10.2020г / л.160 /и молба от 23.01.2023г./ л.168/ по делото.

Следователно видно от описаните инициирани от страна на вискателя искания за извършване на изпълнителни действия спрямо имуществото на длъжника в периода от действието на ТР №2/26.06.2015г. до 23.01.2023г.вкл. не е налице соченото от ищеца бездействие на вискателя по смисъла на т.10 от ТР №2/2015г по т.д.№2/2013г. на ОСГТК, в който период да се явява изтекла кратката тригодишна давност по чл.111 ЗЗД за погасяване на

вземането по смисъла на ТР от 18.05.2012г-. по тълк.д. №3/ 2011г. на ОСГТК на ВКС. С оглед на това така предявения иск по чл.439 ГПК като неоснователен следва да се отхвърли.

По гореизложените мотиви обжалваното решение ще се отмени, като предявеният иск по чл.439 ГПК ще се отхвърли отхвърли.

На основание чл.78, ал.8 ГПК, ЗПП и НБПП на ответника следва да се присъди юриск.възнаграждение в размер на по 200 лева за всяка инстанция.

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1, пр.І ГПК , въззивният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 3573/ 31.07.2023г. по гр.д.№ 2571/ 2023г. по описа на ПРС – ХХІ гр.с., с което е признато за установено в отношенията между страните, че Ж. Д. Д., ЕГН ***** не дължи на „*****, сумата от 1459,62 лева – главница, представляваща стойност на топлинна енергия за периода 01.10.2009 г. – 30.04.2010 г., за която, ведно с други вземания, е издаден изпълнителен лист на 03.02.2011 г. по ч.гр.д. № 20959/2010 г. на ПРС, както и в частта на разноските,

КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА :

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ж. Д. Д., ЕГН: ***** против „***** иск с правно основание чл.439 ГПК за недължимост на сумата 1 459,62 лева – главница, представляваща стойност на топлинна енергия за периода 01.10.2009г. – 30.04.2010г., за която ведно с други вземания, е издаден изпълнителен лист на 03.02.2011г. по ч.гр.д.№ 20959/ 2010г. на ПРС, като неоснователен.

Осъжда Ж. Д. Д., ЕГН: ***** да заплати на „***** сумата 200 лева / двеста лева/ за първоинстанционното производство/ и сумата 200 лева / за въззивното производство - юриск. възнаграждение на основание чл.78, ал.8 ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____